



Мария Илиева

За теб жадувам

Полъхва вятър...  
Като приказка е нежна вечерта.  
Ухание на мрак приплъзва леко  
кристали сребърни звънят.  
Кънти сърцето, скрито в мрака  
камбана в стар параклис.  
Далече гасне тихо ехо  
сред клоните в листата.  
Дихание...  
Направо от гърдите  
на звездното небе.  
С което заедно за въздух плача.  
И теб жадувам, като ангел бял.  
Шуми нощта...  
От длан милувка  
прокрадната сред моите коси.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10102>]